

vozem nejsou před splněním této ohlašovací a platební povinnosti pojištěním kryty. Nenabude-li pojištěný ve výše označené lhůtě šesti měsíců jiného silostroje, pomíjí pojištění, a premie se za dotyčný rok pojišťovací nevrací. Z toho plyne, že pojišťovací poměr podle zvláštního ujednání stran sice zanikl ohledně silostroje v pojistce uvedeného, vyřazeného ze zcizitelovy úchovy, ale že se za předpokladů právě citovaného dodatečného ustanovení § 3 ke všeobecným pojišťovacím podmínkám přenáší na nový, do pojistníkovy úchovy přešlý silostroj. Dovolatel tvrdil v řízení na soudě první stolice, že se tak nestalo proto, že ve příčině nového auta nesplnil ani ohlašovací, ani platební povinnost. Doslov citovaného dodatečného ustanovení § 3 neposkytuje pro toto tvrzení nijaké opory. Podle něho trvá pojišťovací smlouva dále a pomíjí jen, nenabyl-li pojistník ve lhůtě šesti měsíců jiného silostroje. Pojištění podle tohoto dodatečného ustanovení sice trvá, ale neúčinkuje, nekryje pojistný případ. Poněvadž pojištění trvá, musí pojistník plnit závazky z pojišťovací smlouvy, tedy i platit pojišťovací premie v čase jejich splatnosti. Za tohoto právního, odvolacím soudem v podstatě správně vystiženého stavu, jest žalobní nárok po právu.

Čís. 9940.

Na základě exekučního titulu, jímž byl nezletilci přiznán nárok, jest věřitel oprávněn navrhnouti povolení exekuce i po té, kdy nabyt zletilosti.

Soud rozhodující o návrhu na povolení exekuce nemůže se zabývatí otázkou, zda vymáhaný nárok zanikl skutečnostmi nastavšími po vzniku exekučního titulu.

(Rozh. ze dne 24. května 1930, R I 223/30.)

Nabyv zletilosti, navrhl manželský syn proti otci povolení exekuce k vydobytí nedoplatku výživného. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuční soud povolil exekuci neprávem. Ze spisů vychází na jevo, 1. že se vymáhající věřitel Karel P., narozený 3. února 1905, stal zletilým 3. února 1926, 2. že podle usnesení ze dne 24. října 1923 byla povinná strana (otec Karla P-a, tehdy nezletilého) uznána povinnou přispívati k jeho výživě 200 Kč od 1. června 1923 do doby, kdy se nezletilec bude moci sám živiti, k rukám kolisní opatrovnice Marie L-ové, 3. že Karel P. studoval na reálce a na technice proti vůli svého otce. Jest samozřejmo, že se absolvent reálky nebo posluchač techniky, dosáhnuvší 21. roku, může sám živiti (kondice, stipendia a pod.) a že jeho otec, který nesusouhlasil již s jeho středoškolským a též s dalším vysokoškolským studiem, nemůže býti právem přidržován k placení vyživovacích příspěvků, jakmile syn dosáhl zletilosti. Podotýká se, že vymáhající věřitel mohl, vystudovav reálku, jako středoškolák nastoupiti službu buď u státního úřadu neb i službu soukromou a že by takto dosáhl i před svým 21. ro-

kem zajisté takového platu, by se mohl sám byt i skrovně živiti. Ne učiniv tak, studoval vymáhající věřitel dále na vlastní risiko a nemůže se zřetelem k tomu vyživovací povinnost svého otce nadměrně proti jeho vůli rozšiřovati. Není proto vymáhající strana podle usnesení krajského soudu v Mostě ze dne 24. října 1923 jako exekučního titulu k exekučnímu návrhu oprávněna, ježto povinná strana měla na svého syna platiti příspěvky k rukám kolisní opatrovnice, a jest kromě toho nárok vymáhající strany, pokud se týká požadovaných příspěvků vyživovacích starších tří let po 21. roku (3. února 1926) se zřetelem k datu exekučního návrhu (8. prosince 1929) promlčen (§ 1480 obč. zák.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění. V projednávaném případě zažádal nezletilec, stav se zletilým, na základě soudního usnesení ze dne 24. října 1923 jako exekučního titulu, jímž bylo uloženo jeho otci (povinnému), by mu k rukám opatrovnice k činu platil výživné 200 Kč měsíčně až do doby, kdy se bude moci sám živiti, o exekuci mobilární pro nedoplatek výživného. K odůvodnění návrhu uvedl, že dosud studuje a že nepominula otcova povinnost platiti výživné. Rekursní soud změnil na stížnost povinného usnesení prvního soudu, exekuci povolující a návrh vymáhajícího věřitele zamítl s odůvodněním, že vymáhající věřitel není oprávněn k exekučnímu návrhu a že nárok na výživné zanikl, po případě že jest promlčen. Leč názor rekursního soudu jest mylný. Pokud jde především o oprávnění k podání exekučního návrhu, přísluší toto oprávnění straně k nároku oprávněné (§ 3 ex. ř.). Podle obsahu exekučního titulu byl osobou k nároku oprávněnou syn povinného Karel P., tehdy nezletilý. Stav se zletilým, nepozbyl tím vlastnosti osoby k nároku oprávněné, neboť otázka nezletilosti a zletilosti měla jen význam po stránce procesní způsobilosti. Leč s předpisem § 3 ex. ř. neshoduje se ani další názor rekursního soudu. Podle tohoto ustanovení zákona rozhoduje pro povolení exekuce obsah exekučního titulu a návrh strany k nároku oprávněné (vymáhajícího věřitele), jehož údaji jest soud povolující exekuci vázán a nepřisluší mu proto ani, by, vykládaje titul, řešil otázku, zda vymáhaný nárok zanikl skutečnostmi nastavšími po vzniku titulu. Byl proto první soud jakož i rekursní soud vázán údajem navrhovatele, že nepominula otcova povinnost platiti výživné, a nesměl proto ani rekursní soud přihlížeti k námitkám v rekursu povinného, že nárok vymáhajícího věřitele zanikl, po případě jest promlčen, neboť šlo o nedovolené novoty.

Čís. 9941.

V řízení o návrhu manželského dítěte proti otci o placení výživného nelze řešiti otázku, zda manželka s dítětem opustila manžela bezdůvodně. I když manželství nebylo ještě rozvedeno neb rozloučeno, jest